

ikke mere være tidfsvarende. Men fom denne Lov foreligger tror jeg rigtignot, at den trænger til et nogenlunde omhyggeligt Gjennemfyn. Forrigt kan jeg ikke Andet end beklage, at 3die Behandling i Landftthinget ikke foreligger trykt for os, hvilket unegtelig er en Mangel. Naar jeg fkal sammentrænge min Mening kort, vil jeg fige, at der maa være en Slutningsparagraf, fom figer, at Klafaterne af 1811 og 1812 famt Lovene af 1822 og 1828 ophæves, dog med Undtagelse af Paragraferne fra 13 i den fidsfte Lov, thi de angaa nemlig indenlandfte Gaandværkffvende, fom drage omkring, og der kan maaffe netop, fordi Politiet paa Landet er faa virkffomt, være noget delle Meninger, om det ikke er rigtigt at lade diffe Folf beholde Vandrebogen, da det er det virkffomfte Tilfyn, der efter Omftændighederne kan føres med dem. Nu veed jeg meget vel, at man kan fige, at det ikke alene er Gaandværkffvende, fom trænge til Tilfyn, der er mange Andre, der er den hele Arbejderbefolkning, fom vandrer omkring, fom ikke i Fortiden exifterede; men de enkelte Perfoner ere mere befjendte idetmindfte paa Landet. Men uden at ville fige noget Ufordelagtigt om Gaandværkffvendene, er det dog min Opfattelse, at det er diffe Folf, fom ere opdragne og oplærte i de fføre eller mindre Byer, fom nærmefl trænge til et Slags Tilfyn. Jeg kunde maaffe derfor være noget betænkelig ved at ophæve Slutningsparagraferne i Loven af 1828. Forrigt erkjender jeg med den ærede Minister, at det Tilfyn, der fkal føres, retteft bør føres gjennem Loven om Løffgængere, og i faa Penffende have vi jo Loven af 1860.

Schjoring: Det forekommer mig, at dette Lovforflag er et Exempel paa, hvor uheldigt det er, naar der ved en Sags 3die Behandling gjøres indgræbende Forandringer i Hovedpunkter, idet der da mangler en 4de Behandling, hvorved de mindre Rettelfer, fom maaffe være en Følge af faadanne fføre Forandringer, kunne foregaa. Som Følge af de fføre Forandringer, der ere foretagne i dette Lovforflag ved 3die Behandling i det andet Thing, er der paa flere Punkter kommet en ikke ringe Uklarhed og Utydelighed tilffede, og paa Grund af den beklagelige Langffomhed, hvormed Rigsdagftidenden i den ffenere Tid udgives, kan man ikke faae nogen Veiledning ved at fe efter i den. Dette gjælder da fornemmelig ved Hensyn til et Hovedpunkt, fom den ærede foregaaende Taler allerede har omtalt, nemlig Spørgffmaalet om, hvorledes det foreliggende Lovforflag i Virkeligheden filler fig ligeoverfor indenlandfte Reifende. Jeg maa tilffaa, at det for mig ligefrem er en Gaade, hvad det andet Things Mening har været med at udffemme § 24 i Regjeringsforflaget, hvilken Paragraf gif ud paa at ophæve forffjellige af de ældre indffrænkende Befteffmelfer. Den ærede foregaaende Taler fyntes tilbøielig til at an-

tage, at Meningen hermed maaffe være, at diffe ældre Befteffmelfer fremdeles fkulde veeblive at gjælde, men jeg maa dog tilffaa, at jeg ikke rigtig kan tro, at dette har været Meningen. Der findes nemlig i det foreliggende Forflag faa meget, fom handler om indenlandfte Reifende, baade Gaandværkffffvende og Andre, at man ikke let kan tænke fig, at Meningen med denne Udffemming fkulde være den, at de ældre Befteffmelfer ligefuldt fkulde være gjældende. Den ærede foregaaende Taler har allerede nævnt nogle Punkter af den Art, og jeg kan nævne flere. I § 15 forudffattes det aabenbart aldeles tydelig og beffemt, at al Bifering af Vandrebøger er bortffalden, thi det forefflaas der at give Retffbefffentene Erfftattung for det Tab, de lide ved denne Befteffmelfe, og dette er en overordentlig vigtig Forandring i den Paragraf i Forordn. af 1828, fom handler om Bifering af Vandrebøger. I § 18 ophæves Retten til at faae Gefænt, hvilket ogffaa er en meget ffør Forandring i Forordn. af 1828. I § 22 gives der Befteffmelfe om Straffene for at afvige fra den Bei, der er foreffreven i Hjemvifningfftilffælde, og her er alffaa ikke alene Tale om Udvisning af Udlandinge, men ogffaa om, hvorledes den indenlandfte Perfon, fom er hjemffendt med Lvangffpas, og fom er afvegen fra fin Bei, fkal straffes, hvilket ligeledes er en meget vigtig Forandring i en af de Befteffmelfer, fom omhandles i Forordn. af 1828. § 19 giver en Forffrift, fom fvarer til Hovedbffemelferne i Fd. af 1822. Noget Eignende er Tilffældet helt igjennem; der er faa mange Befteffmelfer, fom handle om de Forhold, der tidligere have været inddragne under de nævnte Forordninger, ogffaa for indenlandfte Perfoners Bedkommende, at der vel endog kunde være Spørgffmaal om en indirekte Ophævelse. I alt Fald vil der ganffe ffikert finde en indirekte Ophævelse ffede af de allerffefle af diffe ældre Befteffmelfer paa Grund af de Paragrafer, jeg nu nævnte, men dette fremtræder ikke med en faa ffærk Karakter, at en direkte Ophævelse bør undværes, og jeg er derfor meff tilbøielig til at tro, at Landffthingets Tanke vel har været at ophæve diffe ældre Befteffmelfer, men at man maaffe ved en Slags Feiltagelse har udffemt den direkte Ophævelse og ladet det bero ved den indirekte. Hvis det har været Meningen ganffe at ophæve diffe ældre Befteffmelfer, vil jeg blot ledsage denne vigtige Forandring i den gjældende Ret med det Duffe, at der ikke herved maa medfføres alffor mange Ulemper for Retffffikkerheden. Dette er et Hensyn, fom ikke er ganffe uberettiget, men jeg nærer megen Tvivl om, at der vil være Mulighed for her i Thinget at faae nye indffrænkende Befteffmelfer indfførte, naar Regjeringen selv har forelagt et Forflag, der gaar ud paa faa godt fom ganffe at ophæve faadanne indffrænkninger for indenlandfte Perfoners Bedkommende, og naar den, fom jeg antager, har faaet Landffthingets Biffald